

tuto fakticky prováděl až po udělení parc. povolení, vychází však patrně z názoru, že třeba stavba vznikla již dříve, sluší jí nicméně považovati za provedenu teprve po udělení parc. povolení a to proto, že o žádosti st-lově za dodatečné stav. povolení konalo se řízení komis. teprve v roce 1913, tedy po udělení parc. povolení. St-l má za to, že byly-li ve lhůtě § 16, tedy po udělení parc. povolení, předsevzaty určité úkony stav. úřadu (komis. řízení o povolení stavby, řízení kolaudační) stačily již tyto úřední úkony samy o sobě, aby lhůta v § 16 stav. ř. stanovená byla zachována.

Stížnost tedy nestojí na stanovisku, že stavba provedená již před udělením parc. povolení má pro zachování parc. povolení stejný právní význam jako stavba teprve po vydání parc. povolení zahájená. Následkem toho neměl nss příčiny, aby touto otázkou se zabýval a zkoumal, zdali snad stavba před parcelací provedená za jistých předpokladů může býti považována za anticipované provádění parc. povolení. Jediná otázka, kterou se nss musil zabývat, jest právě jen otázka, zdali svrchu dotčené úkony stav. úřadu, které tento předsevzal o žádosti st-le z roku 1913, lze klásti na roveň skutečné činnosti zastavovací, kterou za účelem zachování parc. povolení předpis § 16 stav. ř. požaduje. Pro toto ztotožnění úředních úkonů stav. úřadu se zastavovací činností stavebníkovou neposkytuje však ani znění ani účel § 16 stav. ř. opory.

Dovolává-li se st-l pro svůj názor nálezu Budw. A č. 10.132/14, přehlíží, že v cit. nálezu nešlo o výklad § 16 stav. ř., nýbrž o výklad § 22 stav. ř., resp. § 19 stav. ř. praž., kde se upravuje povinnost parcelantova postoupiti obci pozemek pro veř. prostranství, tedy vztah zcela jiný než v § 16. Pro vznik této povinnosti je dle ustanovení § 22 (resp. 19) rozhodnou doba, kdy rozdělení pozemků na místa stavební počne se ve skutek uváděti, kdežto § 16 stav. ř. váže zachování parc. povolení na moment zcela jiný, to jest na započetí se skutečným zastavováním rozděleného pozemku, tedy na skutečnou činnost zastavovací. Nestačí tudíž podání stav. žádosti a provedení komis. řízení o žádosti této, aby parc. povolení bylo v platnosti zachováno. — —

Stížnost obrací se dále proti výroku, kterým prvá stolice zakázala st-li další prodej staveníšť, a který i žal. úřadem byl ponechán v platnosti. Výrok ten musil nss zrušiti pro nezákonnost, ježto pro omezení souk. vlastnictví, které tímto výrokem bylo vysloveno, není ve stav. řádě, ani v jiných zákonech opory.

č. 8264.

Občanství státní (Slovensko): O podmínkách ztráty čl. stát. občanství pro zastávání cizí služby státní.

(Nález ze dne 28. listopadu 1929 č. 21.131.)

V ě c: Adolf K. v Ž. proti oddělení ministerstva vnitra v Bratislavě o ztrátu státního občanství.

V ý r o k: Na ř. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Oddělení min. vnitra v Bratislavě vyslovalo rozhodnutím z 15. prosince 1927 vzhledem k tomu, že Adolf K., nyní obchodní cestující v Ž., narozený v roce 1894 v K., příslušný do K., okres Ž., bez povolení čsl. vlády sloužil v roce 1919/1920 u maďarské voj. policie, tedy po 28. říjnu 1918 v době, kdy byla Čsl. republika s tím státem v nepřátelském stavu a zastával v té době v tomto cizím státě službu, jejíž podmínkou je státní občanství, že st-1 na základě § 30 zák. čl. L:1879 pozbyl čsl. státního občanství a nařídilo vymazání jeho se seznamů příslušníků obce K.

Stížnost namítá, 1. že st-1 nevstoupil do služeb cizího státu dobrovolně, nýbrž z přinucení, 2. že nekonal vojenskou službu v cizím státě, 3. že dle trest. zák. lze trestati jen činy prohlášené jím za trestné, že však trestní zákon vstup do služeb cizího státu neprohlašuje za trestní čin, že byl st-1 z obžaloby naň vznesené příslušným soudem sprostěn a že byla pro činy, z nichž je st-1 vinen, udělena amnestie a konečně, 4. že st-1 nebyl nikdy vyzván, aby opustil službu u cizího státu, nýbrž z ní dobrovolně vystoupil.

Ad 1. Námitka ta je bezdůvodná, poněvadž je v rozporu se správními spisy. — — — —

Ad 2. Okolnost ta je bez významu, když § 30 uv. zák. čl. předpokládá vstup do služeb cizího státu vůbec, tedy i do služeb jiných než vojenských a když stížnost ani netvrdí, že by služba, ve které st-1 v cizím státě byl, nebyla bývala službou státní.

Ad 3. Námitka ta jde mimo, poněvadž nař. rozhodnutí dle své povahy není výrokem trestním.

Ad 4. Námitka je důvodná, poněvadž předpokladem pro výrok o ztrátě státního občanství dle § 30 zák. čl. L:1879 je mimo jiné, že byl občan vstoupivší do služeb cizího státu vyzván příslušným úřadem zdejším, aby ze služeb těch vystoupil a že této výzvy ve lhůtě mu k tomu dané neuposlechl, nař. rozhodnutí však ani netvrdí, že by tento předpoklad zde byl splněn, ani neuvádí důvodů, ze kterých by splnění předpokladu toho nebylo zde třeba, což je tím závažnějším, že st-1 dle tvrzení svého, aniž vyčkal vyzvání, ze služeb cizího státu dobrovolně vystoupil (srov. nál. Boh. A 1329/22).

Není-li však splněn jeden z předpokladů, na něž zákon váže výrok o ztrátě státního občanství, nemá nař. rozhodnutí opory v zákoně a slušelo je proto zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 8265.

O b e c n í v o l b y: I. Je úřad, rozhodující o námitkách proti volebnímu řízení, povinen zkoumatí z moci úřední, zda mezi osobami zvolenými nejsou osoby nevolitelné? — II. Do jaké míry jsou volební skupiny omezeny ve volbě označení svých kandidátních listin?

(Nález ze dne 28. listopadu 1929 č. 21.316.)

V ě c: Jan N. a spol. v H. proti zemské správě politické v Praze o volbu do obecního zastupitelstva v H.